

ת"פ 48772/06/19 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 48772-06-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל
בעניין: מדינת ישראל
המאשימה יחידת תביעות שלוחת רחובות
באמצעות עו"ד חיים קולבקר ועו"ד הדר פרשר
נגד פלוני
הנאשם באמצעות עו"ד ורד שלו

הכרעת דין

פתח דבר וכמצוות המחוקק אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפה סתם - בן זוג עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

כתב האישום

1. על פי הנתען בכתב האישום, בתאריך 23.3.2019 בסמוך לשעה 13:00 בביתו ברחוב (להלן: הבית) בו מתגורר הנאשם יחד עם ס' (להלן: המתלוננת) ועם 5 ילדיהם, על רקע ויכוח מילולי בין הנאשם למתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת בצורה שתפורט להלן.

בהיותה של המתלוננת במטבח ובעת הוויכוח, השליך הנאשם נעליים שלו ובקבוק של הילד על המתלוננת. הנאשם החטיא את המתלוננת, אך אחת מן הנעליים פגעה בשולחן ונפלו ממנו דברים.

בהמשך לנסיבות המתוארות לעיל, ניגשה המתלוננת לחלון וניסתה לפתחו בכדי לקרוא לעזרה ולזמן משטרה, הנאשם אשר הבחין בכך, קם לעברה, תקף אותה בכך שתפס באצבעותיה וגרר לכיוון החדר הסמוך. בדרך לחדר הרים הנאשם את אחת הנעליים והשליך לכיוונה של המתלוננת והנעל פגעה בבית המזוזה ובינתיים מהתנועה נפלה המתלוננת והייתה שרועה על הקרקע. בהיותה שכובה, תקף אותה הנאשם בבעיטה. המתלוננת ביקשה מהילד את הטלפון בכדי להתקשר למשטרה ואילו הנאשם המשיך לתקוף אותה בכך שמשך בשערות ראשה והטיח את ראשה בארון, סטר לה והשליך את הנעל לכיוון החזה והנעל פגעה בה.

באותן נסיבות אמר הנאשם למתלוננת שהוא הולך ועוזב את הבית. בהגיעם השוטרים אחרי זמן קצר מהמתואר לעיל, הבחינה סמ"ר בת אל פרג (להלן: סמ"ר בת אל) בסימנים אדומים על חזה של המתלוננת.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט

2. בדיון מיום 20.1.2020 השיב הנאשם לכתב האישום ואישר את נוכחותו בזמן ובמקום, אולם כפר בעבירה ובמעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

עמוד 1

3. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת, סמ"ר בת אל; רס"מ נטליה וקסמן (להלן: רס"מ וקסמן) ורס"ר אוריאל קדמון (להלן: רס"ר קדמון).

הוגשו: חקירת נאשם באזהרה (ת/1); דיסק חקירת הנאשם (ת/2); תעודת עובד ציבור, דיסק שיחה למשטרה ותמליל השיחה (ת/3-5); סרטונים מצלמות גוף (ת/6); דוח פעולה שערך סמ"ר דרבה יאלאו (להלן: סמ"ר דרבה) (ת/7); מזכר בנוגע לניסיון איתור הנאשם (ת/8); דו"ח פעולה שערך רס"ר בת אל (ת/9); מזכרים שרשמה רס"מ וקסמן (ת/10) (ת/11); מזכר שרשם רפ"ק אריק רזניק (להלן: רפ"ק רזניק) (ת/14); הודעתה של המתלוננת מיום 23.3.2019 בשעה 13:23 אשר נגבתה בביתה ותועדה במצלמות הגוף סמ"ר בת אל (ת/13) והודעתה של המתלוננת מיום 23.3.2019 בשעה 22:48 במשטרה בה ביקשה לבטל את התלונה (ת/12).

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם

סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.

לא מצאתי להפריד בין טיעוני הצדדים, בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי עובדה ואלו כולם יתבררו במאוחד ובהתאם לצורך בפרק הדיון.

דיון והכרעה

5. על מנת לסבר את האוזן אתן הקדמה קצרה.

התשתית הראייתית בעניינינו מבוססת על שתי גרסאות מנוגדות. מחד גיסא ניצבת עדותה של המתלוננת באשר כתב האישום נשען על גרסתה, ומאידך גיסא ניצבת עדותו של הנאשם. האירוע התרחש בצהריי יום השבת, בחדרי חדרים ומלבד עדויות אלו אין בנמצא ראיות בעלות משקל אשר מקורן חיצוני ויש בהן כדי לשפוך אור על שאירע בין השניים.

המשקל הרב שביקשה המאשימה ליתן לעדות המתלוננת כעדות יחידה מחייבת בחינה זהירה ויסודית של גרסתה, בפרט כאשר המתלוננת חזרה בה מדבריה הן בהודעה שמסרה ביום האירוע במשטרה (ת/12) והן בעדותה בבית המשפט.

כמו כן, אבקש להזכיר מושכלות יסוד, נטל השכנוע וההוכחה מוטל על כתפי המאשימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום. מנגד, על הנאשם לעורר ספק סביר.

אחרוג מהמקובל ואפתח בעדותו של הנאשם.

6. בעדותו בפניי סיפר הנאשם כי הוא והמתלוננת יחד מגיל 16 וכן תיאר את אהבתו הרבה אליה, "אין לי אף אחד חוץ ממנה בעולם הזה" (עמוד 26 שורה 15) ועל כך שנולדו להם 6 ילדים, הגדולה בת 12 והקטנה כבת שנה (וכפי שנאמר לא אחת "והיד עוד נטויה"). עוד סיפר כי עובד כעצמאי בחברת תובלה בנמל אשדוד והמתלוננת מזה כ-4 שנים עובדת לצדו ועוסקת בהנהלת חשבונות וגבייה. לדבריו "אני ואשתי זה אחד", "יש לי בעיית הבנת הנקרא" ו"אני לא יודע להבהיר את עצמי", "יש קושי בפרנסה והיא נותנת לי יד" (עמוד 27 שורה 7, עמוד 29 שורה 23, שורה 24,

עמוד 30 שורה 7).

7. טרם תיאר את השתלשלות האירוע המדובר, סיפר אודות התקופה הקשה שעברה המתלוננת כאשר בטרם עת איבדה את אביה והלווייתו נערכה כשהיא נמצאת בחדר לידה. הנאשם מסר כי המתלוננת התקשתה לעכל את האובדן ולהתמודד בד בבד עם לידת הבת, מצבה הפיזי והנפשי היה ירוד ומכאן שתגובותיה למצבים יומיומיים שגרתיים היו חריגות באופיין. "יש פה בחורה אחרי לידה, היא כל הזמן הייתה ככה בוכה, משהו לא מסתדר, נופל לה מזלג מהכלים והיא בוכה" (עמוד 33 שורות 4-5). התרשמתי כי הנאשם לא הפחית או צמצם מהקשיים עימם התמודדו יחד, ודבריו לא נאמרו חלילה כביקורת על התנהגותה, אלא שניכר כי היה רגיש למצבה, לצרכיה ולרצונותיה של המתלוננת. וכלשונו: "כשהיא רוטנת אני מגדיל ראש במיוחד שאני יודע שזה יעבור לה והכל בדיעבד. אני מסיים עבודה, תפילה ויוצא. שיעורי תורה וחוזר. בשביל שהיא תירגע" (עמוד 28 שורות 10-11). הנאשם הוסיף ותיאר את הקשיים עימם התמודדו כמשפחה בזמן מגפת הקורונה בבית אחד עם שישה ילדים קטינים.

כאן ראוי שייאמר כי המתלוננת התייצבה לדין יחד עם תינוקת כבת שנה (שנולדה לאחר האירוע המתואר בכתב האישום), הדין התארך ומטבע הדברים מידי פעם עלה הצורך להרגיע את התינוקת ולטפל בה, זאת עשה הנאשם באופן טבעי ומחוץ לאולם בעוד המתלוננת עמדה על דוכן העדים ומסרה את עדותה. דומה כי יש בכל אלו ללמד ולו במקצת על חלוקת התפקידים בין השניים.

8. הנאשם לא ניסה בעדותו להשחיר את פניה של המתלוננת, ההיפך הוא הנכון - הנאשם העיד על טיב אופייה לטובה, בחורה צעירה חזקה, גידלה את עצמה ואת אחיה הצעירים לתפארת וכיום מגדלת באהבה רבה את ילדיהם. עוד העיד כי מבצעת את תפקידיה השונים גם בעבודה וגם בבית ועם הילדים, על הצד הטוב ביותר וניכר כי מעריך עד מאוד אותה ואת עבודתה הקשה (עמוד 29 שורות 16-17, עמוד 30 שורה 13).

9. גרסתו של הנאשם בחקירתו ובעדותו בבית המשפט עקבית וקוהרנטית. הנאשם עמד איתן בהכחשתו את המעשים המיוחסים לו הן בחקירתו באזהרה, הן בעדותו בבית המשפט בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית. הנאשם תיאר עצמו כמי שהרבה להתפלל וללכת לשיעורי תורה מיד לאחר סיום עבודתו, והעיד כי ביום האירוע שב באזור שעות הצהריים המוקדמות מתפילה לביתו ומצא את המתלוננת עצבנית ומשהתחילה לדבר באופן שאינו מכובד החליט "להגדיל ראש" ולצאת החוצה מכאן חסמה המתלוננת את דרכו והוא הזיז אותה. למעשה, הנאשם לא הכחיש את עצם הוויכוח שפרץ בינו לבין המתלוננת בו השליך נעל, אולם עמד על כך כי לא השליך את הנעל עליה או לעברה. עוד הכחיש כי היה מגע בין השניים והדגיש כי מעולם לא הרים ידו על המתלוננת. לדבריו מדובר בוויכוח קולני בין בני זוג והמתלוננת במצבה הנפשי המורכב הפריזה והגזימה בתיאורו. בעדותו בבית המשפט כך אמר "זרקתי בקבוק לא לכיוון שלה בכלל" והוסיף "אמרו לי להודות ויתנו לי משהו, אמרתי שהמצפון לא נותן לי אם מעולם לא נגעתי בה...אני לא יכול לומר משהו שלא עשיתי" (עמוד 27 שורות 1-2, 3-2, 17-16). כאשר נשאל האם בעט במתלוננת, השיב: "לא היה ולא נברא" (עמוד 29 שורות 13-14) וכן כאשר נשאל האם משך בשערות ראשה והטיח את ראשה בארון השיב: "חס ושלום. מי שיתן לה סטירה היא תהרוג אותו. זה לא בן אדם חלש...". (עמוד 29 שורות 15-16). כך גם מסר בחקירה באזהרה "ויכוח בין בני זוג קולני וזהו שום אלימות ושום דבר" (ת/1 שורה 4, שורות 38, 44-45).

10. הנאשם הוסיף ותיאר כי מספר שעות לאחר האירוע ובשעות הצהריים חזר לביתו. שוטרים שהגיעו לאחר מכן שוחחו עמו ועם המתלוננת אודות המקרה בנפרד. בסוף התחקור, נענו השוטרים לבקשתו להישאר בביתו עד לצאת השבת (ת/7, עמוד 29 שורה 22) ואכן כך התרחשו הדברים. לכך עוד אדרש בהמשך.

11. ראוי שייאמר כי לא מצאתי בדבריו של הנאשם דברי שקר, סתירות או פירוט שיש בהם לחזק את הודעתה של המתלוננת, והמאשימה לא טענה בסיכומיה אחרת.

12. המאשימה לעומת זאת, ביקשה לראות בשיחתו של הנאשם עם רפ"ק רזניק כפי שתועדה בדוח הפעולה, כראשית הודיה. וכך נרשם "בני זוג רבו, קורה. נעשה שלום בית וזהו. למה אתם מתערבים? אתה הורס לי את הבית אם אתה עוצר אותי. היא רוצה לבטל את התלונה. אבל אם אני נעצר אין מצב שאני חוזר הביתה. זה בגללך" ובהמשך "מדבריו של הנאשם הבנתי כי אין הוא מכחיש... אלא מבקש ממני להתעלם..." (ת/14). הפרשנות שניתנה על ידי רפ"ק רזניק כשמה כן היא, פרשנות. הא ותו לא. המשתמע מדברים אלו כי הנאשם עמד על חפותו וביקש להסביר שוב כשם שעשה בחקירתו באזהרה כי אין המדובר ביותר מוויכוח שנתגלע בין בני זוג. הניסיון לראות דברים אלו כראשית הודיה משול להיאחזות בקש.

13. לא מצאתי להרחיב את הדיבור על עדותו של הנאשם, אומר אך כי עדותו נחזתה כמהימנה, ובפרט כי הציע הסבר חלופי לפיו המתלוננת הגזימה והפריזה בתיאור האירוע לנוכח מצבה הנפשי המורכב, הסבר אשר מתיישב עם עדותה של המתלוננת בפניי. עוד אוסיף כי הנאשם ביקש בחקירתו כי תערך לו בדיקת פוליגרף על מנת להוכיח את חפותו, ביקש כי תערך למתלוננת בדיקת פוליגרף, ביקש כי ייערך עימות בינו לבין המתלוננת ואף ביקש שילדיו יעידו אודות קרות האירוע (ת/1 שורות 4,13,54). על דברים אלו חזר מספר פעמים גם בבית המשפט (עמוד 27 שורה 13, עמוד 28 שורה 15). אמנם אין בנתונים אלו כשלעצמם כדי לבסס את גרסתו, אך הם בהחלט עולים בקנה אחד עם הרושם הכולל המתקבל מעדותו בפניי.

המתלוננת

14. בחנתי את עדותה של המתלוננת אשר העידה ארוכות בפניי, עיינתי בהודעותיה, האזנתי מספר פעמים לשיחה למשטרה, וצפיתי מספר פעמים בסרטוני מצלמת הגוף של השוטרים המתעדים את המפגש עמה זמן קצר לאחר האירוע.

15. בניגוד לעדות הנאשם, עדותה של המתלוננת על חלקיה השונים אינה עקבית וקוהרנטית. המתלוננת בעדותה בפניי תיארה את שהתרחש באותו היום באופן שונה לחלוטין מזה שתיארה באמרותיה מחוץ לבית המשפט, בפרט באופן שונה מהתיאור שנמסר זמן קצר לאחר האירוע (ת/13) ועל כן ולבקשת המאשימה הוכרזה המתלוננת כעדה עוינת והודעותיה הוגשו בהתאם לסעיף 10 אלפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. המאשימה ביקשה בסיכומיה (עמ' 36 שורה 12-13) להעדיף את הודעתה של המתלוננת (ת/13) על פני עדותה בבית המשפט. ואולם לא שוכנעתי כי אפשר לקבוע ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי דווקא הדברים שמסרה מחוץ לבית המשפט, וליתר הדיוק בהודעתה זו, הם אלו המשקפים את האמת בנוגע למה שהתרחש באותו היום.

16. טרם אפרוט לפרוטות את ההבדלים בגרסאותיה של המתלוננת, חשוב שייאמר כי התרשמתי מהמתלוננת כאישה חזקה, עצמאית, דעתנית ואסרטיבית. המתלוננת העידה בביטחון רב והיא לא הותירה רושם כנוע או כמי שעושה דברו של אחר. אף לא התרשמתי כי היא חוששת מפניו של הנאשם. האופן בו העידה נראה לכאורה ככזה שאינו מתיישב עם דמותה הסטראוטיפית של "האישה המוכה" ולא לחינם המאשימה לא טענה אחרת בסיכומיה. לדוגמה כך העידה על עצמה: "אני אימא שמנהלת בית עם שישה ילדים ולא הייתי נשאת דקה אחת באלמות. אני מאוד פמיניסטית. כל חברה שיש לה בעיה אני אומרת לה תפני למשטרה" (עמוד 17 שורות 29-32, עמוד 17 שורות

30-29). אמנם ניסיון החיים מלמד כי אין לפסול את האפשרות שגם אישה חזקה ואסרטיבית כגון המתלוננת עשויה להיות קורבן לאליומות בתוך המשפחה, ואולם המאשימה לא הוכיחה כי המתלוננת "היא היושבת [לבדה] ודמעתה מצויה" (שו"ת מהר"ם פארג, סימן תתקכז).

17. המתלוננת בחרה לפתוח את עדותה בכך שדבריה בחקירה אינם משקפים את האמת בנוגע לאירוע שהתרחש באותו היום, וכלשונה, דבריה הם "אמת חלקית" (עמוד 14 שורה 13). על עצמה העידה כי חוותה דיכאון לאחר לידה, לא רק קושי פיזי שכלל עייפות ותשישות אלא קושי רגשי, חוסר סבלנות, נטייה להפרזה והגזמה ולמצבי רוח. לדבריה לאחר הלידה ובפרט בסמוך לאירוע התגלעו בינה לבין הנאשם חילוקי דעות וכעסים רבים עד שלדבריה "רק רציתי כל הזמן שיתרחק ממני"; "לא יכולתי לראות אותו בכלל" (עמוד 14 שורה 16); "הרגשתי שאני רוצה שיוציאו אותו מהבית כי אני רציתי שקט נפשי" (עמוד 14 שורה 16, עמוד 16 שורה 27); "אני לא יודעת אם בית המשפט מבין מה זה אישה בדיכאון אחרי לידה, אני זוכרת שהייתי נסערת" (עמוד 19 שורה 2-3). חשוב לומר כי הן הנאשם והן המתלוננת מסרו תיאור אחד ואחיד בכל הנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת ולתחושת הדיכאון לאחר הלידה אותה חוותה.

18. המתלוננת אשר העידה בביטחון רב הדגישה כי דבריה בפני משקפים את האמת בנוגע למה שהתרחש באותו יום וחזור ונשנה הבהירה כי אילו היה חלילה הנאשם מרים עליה יד לא הייתה מהססת לעזוב אותו ולא הייתה מהססת לפנות למשטרה. כלשונה "אם תהיה לי אלימות בבית חס וחלילה אני אפנה למשטרה" (עמוד 22 שורה 30), "אם היה מרים עליי יד לא הייתי נמצאת איתו" (עמוד 16 שורה 28), "אם מישהו היה פוגע בי ביד אני לא הייתי נשארת. מי שמכיר אותי יודע" (עמוד 17 שורות 30-29).

19. ומכאן הסבירה כי ההחלטה להתקשר למשטרה מקורה בטעות בשיקול הדעת. באותו היום החל ויכוח בינה לבין הנאשם, רגשותיה הציפו אותה וביקשה להוציאו מהבית ובכל מחיר (עמוד 14 שורות 24-25). לדבריה רק כעבור מספר שעות הבינה את משמעות הגשת התלונה כנגד הנאשם ומיהרה לבטלה (עמוד 14 שורות 27-28). כלשונה, "זה היה רגע של שבירה שהרגשתי שאני צריכה משטרה שיוציאו אותו מהבית" (עמוד 14 שורה 30). עוד הסבירה כי התקשרה למשטרה כי "זה הפתרון שלי באותו רגע, לא יכולתי להתקשר לאף דודה או מישהו, אנחנו שומרים שבת, לא יבינו מה קורה לי" (עמוד 18 שורה 6). המתלוננת הדגישה כי לא הקדישה כל מחשבה להשלכות של הגשת התלונה כנגד הנאשם (עמוד 22 שורות 18-21) והמומה היא שהדבר הובא לפתחו של בית המשפט. כאשר הושמעה השיחה למשטרה אמרה המתלוננת את הדברים הבאים: "אני מזהה שזאת אני ואני לא מזהה את עצמי" (עמ' 18 שורה 3), "אני מזהה את הקול שלי בשיחה. אני שומעת כמה אני נסערת ואני פשוט לא מאמינה. אני זוכרת את המקרה וגם זוכרת באיזה מצב הייתי" בהמשך, "את כנראה לא יודעת מה זה בן אדם בדיכאון ועצבני וחמום מוח שלא יכול לראות את הבעל שלו וגם לא את הילדים" (עמוד 16 שורות 4-5, 9-12). עוד הסבירה כי "הלכתי למשטרה ורציתי לבטל הבנתי שעשיתי טעות כבר ברגע הזה כי יכולנו לפתור את הדברים בצורה אחרת. באותו רגע זה היה הפתרון שלי, להזמין משטרה ושיוציאו אותו מהבית. רציתי שקט נפשי" (עמ' 18 שורות 10-12).

20. לאחר שזה נאמר נפנה לבחינת עדותה של המתלוננת על מרכיבי השונים. כאמור המתלוננת תיארה בעדותה בפניי את שהתרחש באותו היום באופן שונה לחלוטין מזה שתואר בדבריה מחוץ לבית המשפט בהודעתה הראשונה (ת/13). בנוסף לכך אפשר למצוא בין גרסאותיה השונות פירוט וסתיירות פנימיות וחיצוניות.

אקדים במעט את המאחר ואומר כי כל אלו לא רק שמקשים על בית המשפט להעדיף את הודעתה בחקירה על פני עדותה בבית המשפט אלא שמקשים על מתן אמון בעדותה ועל האפשרות כי תהווה בסיס מספק לקביעת ממצא מרשיע. ייתכן ואפשר היה להסביר כל אחד ואחד מהקשיים באופן נפרד, ואולם משקלם המצטבר של הקשיים יכול אף הוא להתיישב עם טענת ההגנה להפרזה והגזמה בתיאורה של המתלוננת את האירוע. דומה כי המאשימה הייתה מודעת היטב לקשיים העולים מגרסאותיה השונות של המתלוננת ולא לחינם התבקש בית המשפט להעדיף אך ורק את הודעתה הראשונה (ת/13) על פני עדותה בבית המשפט, שכן המתלוננת לא סיפקה הסברים להבדלים בין הגרסאות השונות ובחלק ניכר מהמקרים כלל לא התבקשה לעשות כן. המאשימה בסיכומיה אינה יכולה לעשות זאת עבורה. ועתה אביא בקליפת אגוז דוגמאות להבדלים בגרסאות השונות להמחשה.

21. כך למשל אמרה המתלוננת בהודעתה בשעה 13:23 את הדברים הבאים: "כשקמתי מהחדר הוא עמד ליד החדר של הילדה ואני הייתי במטבח... הוא זרק את הנעליים שלו ואת הבקבוק של הילד עליי. אחת מהן פגעה בשולחן והעיפה את כל הדברים. כשרציתי לפתוח את החלון כדי שישמעו אותי שיזמנו משטרה, קם אל"י תפס אותי בשתי האצבעות והתחיל לגרור אותי לכיוון החדר, הוא לקח את הנעל כאשר הוא בא אחרי הנעל הייתה לו ביד, נפלתי קצת על הרצפה. הוא זרק את הנעל והעיף את הבית מזוזה ובעט בי כשאני על הרצפה. ביקשתי מהילד שיביא את הטלפון להתקשר למשטרה והוא קלט שהטלפון ביד חזר בחזרה ותפס לי את השיער ודפק לי את הראש בארון, הביא לי כאפה חזקה זרק עליי את הנעל לכיוון החזה". המתלוננת נשאלה האם מפחדת מהנאשם וזו השיבה בשלילה (שורה 20), ומאידך לא נשאלה האם תסכים להתעמת עם הנאשם (גביית העדות תועדה במצלמות הגוף של סמ"ר בת אלו-ת/13). למעשה, כתב האישום מבוסס על הודעתה זו של המתלוננת וזו ההודעה אותה התבקש בית המשפט להעדיף על פני יתר אמרותיה במשטרה ועל פני עדותה בפניי.

22. ואלו הם הדברים שנאמרו קודם לכן בשעה 12:59 בשיחה למשטרה: "מהר, הוא בורח הוא פיצץ אותי במכות... אני לא יכולה לדבר... הגוף שלי רועד... התחלנו להתווכח... אבל תתפסו אותו זה לא מעניין אותי הוא נתן לי כאפות לראש והוא משך לי בשערות... הוא הרביץ לי ליד הילדים הוא בעט בי" (ת/3). בשעה 13:07 אמרה לשוטרת בת אל כי "הנאשם זרק עליה נעל ואת הבקבוק של הילד כאשר הוא שכב בספה היא עמדה ליד החלון ואמרה שהיא רוצה לקרוא למשטרה והוא בא אליה ותפס אותה מהאצבעות וגרר אותה לכיוון החדר, משך לה בשיערו ונתן לה כאפות ובעיטות... כאשר הלכה לכיוון החלון לקרוא לעזרה הוא תפס אותה חזק בחזה ועשה לה סימנים חזקים באזור החזה" (ת/9).

23. בניגוד לדברים אלו בעדות בפניי טענה המתלוננת כי "הייתי מאוד נסערת וגם לא הרגשתי טוב, הייתי מעורפלת עם סחרחורות עם המוגלובין מאוד נמוך, הוא בא והתווכחנו, קמתי נפלתי על הרצפה, כי ראיתי שחור, קמתי, המשכתי להתווכח אתו והוא זרק נעל על הקיר ויצא מהבית. החלטתי שאני מזמינה משטרה כי באותו רגע הרגשתי שאני רוצה שיוציאו אותי מהבית כי אני רציתי שקט נפשי וזה גם היה כלפי הילדים. הזמנתי את המשטרה והם הגיעו, הייתי עצבנית ונסערת וכל הילדים היו איתי, אני זוכרת שמהלחץ שלי נתקלתי כל רגע במשקוף אחר, הייתי מאוד מסוחררת" (עמוד 14 שורות 21-27). "זה היה רגע של שבירה שהרגשתי שאני צריכה משטרה שיוציאו אותי מהבית. לא זוכרת שהרים עלי יד פיזית" (עמוד 14 שורות 30-31).

24. ועוד בניגוד לדבריה בהודעתה (ת/13) שם תיארה כי הנאשם דחף אותה, בעדותה בפניי הסבירה כי נתקלו האחד בשנייה, וכלשונה: "אני זוכרת שכשקמתי ואני מסוחררת והוא עמד מולי, כנראה שנתקלנו אחד בשני" (עמוד 15 שורה 1). "חמומת מוח עליו (על הנאשם) ורציתי שייקחו אותו, אבל אולי הוא ניסה להזיז אותי אבל לא הרים עלי

יד (עמוד 16 שורות 27-28). וכן "אני זוכרת שכשקמתי ואני מסוחררת הוא עמד מולי, **כנראה שנתקלנו אחד בשני**, קשה לי עכשיו גם להיזכר בזה, זה גם היה מזמן, באותה תקופה שהייתי אחרי לידה זה לא פשוט, את רואה את הדברים בצורה אחרת, העצבים הם קיצוניים" (עמוד 15 שורות 1-3). כשנשאלה "האם תפס לך את האצבעות וגרר אותך לחדר", השיבה "לא, הוא רצה לצאת מהחדר של הילדה אז דילג מעליי" (עמוד 15 שורה 15), "כן זרק בקבוק ונתקלנו אחד בשני" (עמוד 17 שורה 29).

25. למעשה, בקיעים בעדותה של המתלוננת התגלו כבר זמן קצר לאחר מתן הודעתה וליתר הדיוק בשעה 17:27 (ארבע וחצי שעות לאחר האירוע). כאשר סמ"ר דרבה הגיע לביתם של בני זוג ומצא אותם יושבים בסלון ביתם ביחד עם שלוש בנותיהם רגועים ושלווים. אז תיארה המתלוננת בפניו כי הנאשם הגיע הביתה בזמן שישנה שנת צהריים יחד עם התינוקת בחדרה ואחת מהבנות פתחה לו את הדלת (עמוד 22 שורות 13-16). ועוד מסרה כי היה "**רק ויכוח קטן ודחף אותי ונפלתי על הרצפה**". במעמד זה, ביקשה המתלוננת לבטל את התלונה והבהירה כי אינה מרגישה מאוימת מפני הנאשם.

אמנם עולה האפשרות שהמתלוננת ביקשה לבטל את התלונה מתוך רצון שלא לפגוע בנאשם בן זוגה מזה שנים, אך זו אינה בהכרח האפשרות היחידה. ישנם הסברים אפשריים אחרים לבקשתה לבטל את התלונה, חלקם סבירים יותר וחלקם פחות. אלא שסמ"ר דרבה לא מצא לנכון לשאול את המתלוננת ממה נובע השינוי בתיאור האירוע, והוא אף לא מצא לנכון לשאול אותה מדוע מבקשת היא לבטל את התלונה והוא גם לא שאל את המתלוננת מדוע לא התקשרה למשטרה כפי שהנחו אותה השוטרים לעשות והוא אף לא מצא לנכון לשאול אותה האם שוחחה עם הנאשם אודות האירוע לאחר שחזר לביתו וממילא לא נשאלה האם ביקש ממנה הנאשם כי תבטל את התלונה.

למעשה, האווירה בבית נחזתה להיות רגועה ונינוחה עד שהשוטרים סברו כי אין חשש לשלומה של המתלוננת וילדיה ואף אין חשש כי הנאשם יניע את המתלוננת לבטל את תלונתה, אחרת קשה עד מאוד להסביר מדוע בקשתו של הנאשם להישאר בביתו ולהתייצב לחקירה רק בצאת השבת נענתה בחיוב (ת/7).

העובדה כי המתלוננת לא מצאה לנכון להתקשר למשטרה כאשר חזר הנאשם הביתה וזאת בניגוד מוחלט להנחיות השוטרים כמו גם התנהגותה ומעשיה בזמן שרס"ר דרבה הגיע לביתה, אינם מאפיינים את התנהגותה של מי שלכאורה הותקפה על ידי בעלה זמן קצר קודם לכן. מאידך מעשיה אלו מתיישבים עם טענת הנאשם בדבר מצבי רוח משתנים של המתלוננת וכן הפרזה והגזמה בתיאור הוויכוח בין השניים.

26. בו ביום ובשעה 22:48 בהודעתה השנייה במשטרה ביקשה המתלוננת לבטל את תלונתה והסבירה כי לא מרגישה מאוימת וכי היא והילדים צריכים את הנאשם (ת/12, שורות 5-6). ולצד זאת אמרה: "אני לא אשקר לך הוא כנראה לא שם לב למה שקרה אולי הוא היה מעורפל אבל הוא עשה את זה...הוא חזר לא במיטבו מבית הכנסת. אולי הוא שתה שם. זה לא היה הנאשם" (ת/12, שורות 10, 12). מה משמעות "עשה את זה" לא נשאלה. חזור ונשנה הבהירה כי היא לא מפחדת מהנאשם וכי האחרון לא איים עליה כדי שתבטל את התלונה נגדו (ת/12, שורות 13-16). עוד ציינה כי "נועה בת 10 הייתה בחדר, נהוראי לא היה בבית הוא היה אצל חבר. שירה הייתה רדומה על הספה ואורי בן 3 ככה הסתובב" (ת/12 שורה 30) וכל זאת בניגוד מוחלט לדברים אשר מסרה בשיחה למשטרה (ת/3) ובהודעתה (ת/13) לפיהם תקף אותה הנאשם לעיני הילדים. חשוב לציין כי בנקודת זמן זו, הנאשם והמתלוננת נמצאים בתחנת המשטרה, הנאשם בחקירתו ביקש מספר פעמיים כי יערך עימות עם המתלוננת. לא רק שהחוקר המטפל לא מצא

לנכון לערוך עימות בין השניים, המתלוננת בחקירתה כלל לא נשאלה האם מוכנה להתעמת עם הנאשם.

27. ביום 26.3.2019 (ארבעה ימים לאחר האירוע), שוחחה רס"מ וקסמן בטלפון עם המתלוננת. האחרונה שוב שינתה את עדותה והפעם מסרה: **"שלא קרה לה שום דבר והיא לא נזקקה לטיפול רפואי"**. רק בשיחת הטלפון ולראשונה נשאלת המתלוננת האם תסכים להשתתף בעימות אל מול הנאשם והיא מסרבת ומסבירה כי מעוניינת בשלום בית. בניגוד לנאשם המתלוננת אף סירבה להצעת המשטרה לפיה חוקרת ילדים תחקור ותגבה את עדותם של הילדים. כאן חשוב להתעכב על ההסבר שסיפקה המתלוננת לפיו **"הילדים לא היו עדים לאלימות וגם אם כן לא מעוניינת לגרום להם לטראומה"** ועל כן אין צורך בחקירתם. ואולם כזכור, בשיחה למשטרה ובהודעתה מסרה כי הנאשם תקף אותה לעיני הילדים (ת/3, ת/13). ואם לא די בכך, בעדותה בפני שינתה שוב את גרסתה ומסרה כי **בְּתָה בת ה- 12 הייתה נוכחת** בזמן הריב שהתנהל בינה לבין הנאשם ואפשר שתעיד על נסיבות המקרה (עמוד 16 שורה 19).

28. המתלוננת בעדותה בפני אישרה כי כאשר שוחחה עם רס"מ וקסמן בטלפון אמרה לה שאין בכוונתה לקבל את הנאשם בחזרה עד שלא יעבור טיפול או סדנה בכעסים, אך הסבירה כי דברים אלו חסרי משמעות מבחינתה שכן אינם קשורים במישרין או בעקיפין לאירוע בעקבותיו התקשרה למשטרה, וכלשונה: **"אני כל הזמן אומרת לו שכל בן אדם צריך טיפול, גם אני, כולם צריכים טיפול, צריך לנהל בית רגוע ושלו"** (עמוד 18 שורה 23-24). אי אפשר לראות באמירה כללית שכזו חיזוק להודעתה הראשונה מחוץ לבית המשפט.

29. עוד אומר כי לצורך בחינת גרסתה של המתלוננת ובפרט בכדי למצוא חיזוקים להודעתה הראשונה, צפיתי מספר פעמים בסרטונים ממצלמות הגוף אשר תיעדו את המפגש עם המתלוננת בביתה זמן קצר לאחר האירוע וליתר דיוק, בשעה 13:14 בקירוב (כרבע שעה לאחר המקרה).

בסרטונים ובניגוד למצופה אפשר להבחין כי הבית מסודר ונקי, לא נראו נעליים זרוקות על הרצפה, כך גם לא נראו בקבוק זרוק או בית מזוזה שנפגע כתוצאה מזריקת נעל ואף לא נראו חפצים אחרים זרוקים על הרצפה. אפשר להבחין במתלוננת נסערת ובוכייה, אך בניגוד למצופה ממי שעברה לכאורה אירוע אלים שכלל משיכות בשער ראשה, שיערה השחור חלק מסודר ואסוף בגומייה. בסביבתה נראות שלוש בנות לבושות בפיג'מה, רגועות ושלוות, הבת הגדולה יושבת לצידה של המתלוננת ושותה משקה קל. השתיים האחרות יושבות על הספה בסלון מדברות ביניהן ובשלב מסוים ניגשות לקרבת האם (המתלוננת), האחת מתיישבת לצידה בעוד השנייה ניגשת למתלוננת והיא מרימה אותה על ידיה. ניכר כי האווירה בבית ובפרט בקרב הילדות רגועה ונעימה, הילדות שלכאורה צפו מספר רגעים קודם לכן באירוע טראומתי או לכל הפחות שמעו את הוויכוח הקולני בין הוריהם, למעשה מחויכות ומשחקות. הילדה הקטנה יותר מבין השלוש מושכת את חולצתה של המתלוננת כלפי מטה כך שניתן להבחין בחלק גופה העליון של המתלוננת ואולם בניגוד לדוח הפעולה של סמ"ר בת אל, **"סימנים בצבע אדום"** לא נראים לעין. העובדה כי אין בנמצא ולו ממצא חיצוני אחד אשר יכול לתמוך בגרסתה של המתלוננת, מדבר בעד עצמו.

30. למעשה בסרטונים אי אפשר לראות את הסימנים האדומים בהם הבחינה לכאורה סמ"ר בת אל ועל כן לא ארחיב בדבר. בקצרה אומר כי בניגוד לדברים שנרשמו בדוח הפעולה, המתלוננת לא **"פתחה"** את חולצתה, אלא לכל היותר **"הרימה"** או **"הזיזה"** חלק מהחולצה אשר חשף חלק מצווארה (ת/9); סמ"ר בת אל הסבירה בעדותה כי מפאת צנעת הפרט לא צילמה את הסימנים האדומים ולא הוסיפה ואף לא הייתה יכולה להוסיף על התיאור הכללי מידי,

"סימנים בצבע אדום"; הסימנים האדומים לכאורה אינם מתיישבים עם אופייה של התקיפה זריקת נעליים, משיכה בשיער, הטחת הראש בארון וכיוצב'. בנוסף, בעדותה בפני הסבירה המתלוננת כי ייתכן והסימנים האדומים שאלהם התכוונה סמ"ר בת אל נגרמו כתוצאה מכך שהרימה את הילדה בזרועותיה והצמידה אותה לגופה כשם שנראתה בסרטונים. לנוכח כל אלו אין אפשרות לייחס משקל רב, אם בכלל, ל"תיעוד" של אותם "סימנים בצבע אדום". דומה כי המאשימה הייתה מודעת לקשיים אלו ולא לחינם כתב האישום אינו מייחס לנאשם את תפיסתה או החזקתה של המתלוננת בחזה באופן שגרם ל"סימנים בצבע אדום".

31. כזכור, המתלוננת בהודעתה הראשונה תיארה כי הנאשם נקט כלפיה באלימות חמורה ומגוונת, אשר כללה השלכת חפצים לעברה, תפיסה באצבעותיה וגרירתה לכיוון החדר, המתלוננת נפלה ואז בעט בה, משיכה בשערות ראשה, הטחת ראשה בארון וסטר לה ושוב השלכת חפץ. הדעת נותנת כי אירוע אלים שכזה יותיר סימן כלשהו על פניה ובפרט בראשה של המתלוננת. מלבד התיעוד הכללי אודות "סימנים בצבע אדום" על החזה שאינם תואמים את תיאור האלימות על ידי המתלוננת לא נראו על פניה וראשה סימנים, לא כאשר רס"ר דרבה פוגש בה בביתה ולא כאשר מגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה מספר שעות לאחר מכן לבטל את התלונה. המתלוננת אף מסרה במספר הזדמנויות כי לא נגרמו לה סימנים או חבלות והיא לא נזקקה לטיפול רפואי (ת/12 שורות 27-28, ת/10), הפער בין תיאור אירוע אלימות חמור ובפרט כזה שכלל הטחת הראש בארון לבין העדר חבלות על גופה וראשה של המתלוננת מעלה חשש מסוים להגזמה ולהפרזה בתיאור האירוע.

32. אסכם נקודה זו אומר כי חרף הטענה לאירוע אלים ונמשך אשר כלל השלכת חפצים, פגיעה ו"העפת" חפצים שהונחו על השולחן ואלימות חמורה ומגוונת אין בנמצא ולו ממצא חיצוני אחד אשר יכול לתמוך בגרסתה הראשונה של המתלוננת. יתרה מכך, העדרם של ממצאים חיצוניים כאמור תומך בטענת ההגנה לפיה המתלוננת הפריזה והגזימה בתיאור האירוע.

33. אין חולק כי בשעת גביית ההודעה נראתה המתלוננת נסערת ובוכיה, אך סערת רגשות זו אינה יכולה להוות חיזוק לגרסתה הראשונה. אסביר. בהתאם לעדויות עולה כי התנהל ויכוח קולני לאחריו עזב הנאשם את הבית בצהריי יום השבת והותיר את המתלוננת להתמודד עם הילדים לבדה, כאשר המתלוננת אינה יודעת מתי יחזור, אם בכלל, ומפאת השבת אין ביכולתה לשוחח עמו בטלפון. אין זה מופרך לומר כי מדובר באירוע מורכב מבחינה רגשית והיה צפוי כי יעורר סערת רגשות אצל המתלוננת. לכך יש לצרף את מצבה הנפשי הירוד של המתלוננת אשר העידה על עצמה כמי שחוותה דיכאון לאחר לידה וברקע פטירתו של אביה. מכאן ישנו קושי לייחס את סערת הרגשות דווקא למעשיו האלימים הלכאוריים של הנאשם.

34. עוד אזכיר כי בניגוד לנאשם, המתלוננת סירבה להצעת המשטרה להשתתף בעימות עם הנאשם והיא אף סירבה להצעת המשטרה לפיה יעידו הילדים אודות האירוע (ת/10). לרס"מ וקסמן הסבירה את סירובה בכך שביקשה לבטל את התלונה ורצונה בשלום בית. בעדות בבית המשפט הסבירה כי סירבה לחקירת הילדים "כי גם לקלל מול הילדים זאת טראומה. מספיק שהילדים חווים אנרגיות שליליות וכאלה זה טראומות, ילד צריך לגדול בבית רגוע" (עמוד 18 שורה 18-19). במקום אחר מסרה "היו שם ילדים גדולים את יכולה לשאול אותה הילדה בת 12" (עמוד 16 שורה 19). אמנם החלטה האם להשתתף בהליכי חקירה היא החלטה המסורה לשיקול דעתה של קורבן העבירה לכאורה וסירוב לעשות כן יכול להיות מסיבות רבות ומגוונות. אך דומה שכאשר הנאשם מבקש כי יבוצעו פעולות חקירה והמתלוננת היא המתנגדת לביצוען ומוסרת הסברים רבים וסותרים, יש בכך לחזק את טענות ההגנה.

35. נחזור לנקודה בה החל הילוכנו. האירוע התרחש בחדרי חדרים ולגביו נשמעו שתי עדויות בלבד - עדות הנאשם ועדות המתלוננת. מחד גיסא עדותו של הנאשם נחזתה כמהימנה, ומאידך גיסא עדותה של המתלוננת אינה עקבית וקוהרנטית. עדותה של המתלוננת אינה חפה מקשיים לא רק מאחר ועדותה בבית המשפט הייתה שונה מאוד מהודעתה הראשונה אלא שאפשר למצוא בה סתירות פנימיות וחיצוניות שלא ניתן להן הסבר. משקלם המצטבר של הקשיים כמפורט לעיל אינו מאפשר קביעת ממצאים עובדתיים מרשיעים רק על יסוד עדותה של המתלוננת.

36. סברת המאשימה לפיה המתלוננת שינתה את עדותה בבית המשפט מתוך רצון לשמור על שלמות המשפחה ולהגן על אהובה, או אולי עשתה זאת מתוך פחד ממנו, ואולי אף בהשפעת התופעה המוכרת כ"תסמונת האישה המוכה", על פניה איננה מופרכת.

37. בסופו של דבר, עדותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה שונה מאוד מעדותה בחקירה ואי אפשר להגיע לכלל מסקנה ברמת הוודאות הנדרשת, מעבר לכל ספק סביר, אם הדברים שמסרה המתלוננת בחקירה היו מדויקים ושינתה את גרסתה כי היא ביקשה להגן על שלמות המשפחה, או שמא היו דבריה בבית המשפט מדויקים יותר והיא הגזימה והפריזה בתיאורים שמסרה מחוץ לבית המשפט, או שאולי הסתירות בין עדויותיה השונות מלמדות כטענת הנאשם כי לא היו דברים מעולם. גם בהנחה כי האפשרות הראשונה היא הסבירה מכולן, בכך לא סגי - נטל ההוכחה על המאשימה והיא לא עמדה בו.

38. כאשר המתלוננת היא העדה היחידה למעשיו הנטענים של הנאשם, ובהעדר חיזוקים חיצוניים משמעותיים שיש בהם לשפוך אור על שהתרחש בצהרי אותו יום ולנוכח השינויים בגרסאותיה של המתלוננת, אין באפשרותי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת, מעבר לספק סביר כי דווקא הדברים שמסרה בהודעה (ת/13) הם המשקפים את האמת בנוגע למה שהתרחש בצהרי אותו היום. ההפך גם הוא הנכון, אין באפשרותי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת, האם דבריה של המתלוננת בבית המשפט בפניי הם אמת. העובדה שהמתלוננת מסרה פרטים שונים באשר למעשיו הנטענים של הנאשם ולא הכחישה מכל וכל את התלונה, היא אשר בין היתר מקשה להעדיף גרסה אחת על פני השנייה ואינה מאפשרת לקבוע ממצא מרשיע על בסיס עדותה של המתלוננת בלבד. דברים אלו נכונים בפרט כאשר עדותה של המתלוננת, לפחות בחלקה, מתיישבת עם עדות הנאשם והרי קם לו הספק לו זקוק הנאשם.

לנוכח כל האמור אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

39. מכאן נותר לקוות כי האהבה והכבוד אשר הפגינו בני הזוג במהלך המשפט ילוו אותם בחיי הנישואין. "כי יהא אדם מכבד אשתו יותר מגופו. נאמר, כי לחיים ניתנה ולא לצער, וכן האישה כלפי בעלה" (רמב"ם, אישות, טו, יט א). וחלילה שבחירותיה של המתלוננת אשר קבעו את תוצאות המשפט לא יהיו אלו אשר ייקבעו את גורלה בעתיד. ואפשר שדברים אלו נאמרים משום הספק שנותר בליבי שמא בהודעתה אמת דיברה, ואולם כאמור בספק לא די.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז כחוק.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשפ"א, 02 יוני 2021, במעמד הצדדים